

[Udenrigsministeren.]

villige udvides, og styrelsen mener, at et antal på 400 vil være et realistisk mål at stræbe efter.

Nu er der formentlig ingen, der vil forlange af mig, at jeg på nuværende tidspunkt skal kunne tage stilling til forslaget, når styrelsen ikke har kunnet gøre det, men har ønsket at drøfte dets enkeltheder i et senere styrelsesmøde. Jeg kan dog i hvert fald sige, at man må regne med en stigning, hvis vi skal nå op på dette tal, fra omkostninger, der i indværende finansår vil være 600.000 kr., til omkostninger på ca. 10 mill. kr. om året. Jeg håber inderligt, hvis styrelsen når frem til — og det må jeg formode den gør, for i princippet er forslaget tiltrådt — at foreslå mig dette og jeg derefter kommer med det til folketinget, at folketinget vil være lydært over for forslaget om at skaffe os de ekstra 10 mill. kr., der skal til, hvis vi skal kunne foretage den ønskværdige udvidelse af vort u-landsarbejde. Det kan nemlig ikke ske ved, at man tager pengene fra de projekter, der er i gang, og det vil ikke være hensigtsmæssigt, at man tager pengene ved en nedskæring af de aktiviteter, der i øvrigt gennemføres og påregnes også at blive udvidet på de andre områder af u-landsarbejdet i de kommende år. Jeg må måske i denne forbindelse have lov at minde om, at da vi behandlede spørgsmålet om anvendelsen af udlånsmidlerne i henhold til § 7, stk. 1, i loven om teknisk samarbejde med udviklingslandene, vedtog folketingsudvalget i sin betænkning en udtalelse, som jeg gerne vil have lov at citere. Det siges heri:

„... idet udvalget dog ønskede at fremhæve som sin opfattelse, at den samlede danske bistand til udviklingslandene bør forøges, efterhånden som effektive projekter fremkommer gennem styrelsen for teknisk samarbejde med udviklingslandene, hvorved det forudsættes, at disse bestræbelser fremmes mest muligt.“

Det har samtlige udvalgsberettigede partier givet tilslutning til, og det håber jeg også vil komme til at blive bestemmende for forhandlingen, når nu vi kommer med resultatet af de grundige gennemdrøftelser af 3 års erfaringer.

Jeg vil gerne yderligere sige — og her

vil jeg også beskæftige mig med det citat, det ærede medlem bragte fra Politiken — at det er rigtigt, jeg sagde „fredskorpene“. Jeg regner nemlig fredskorpene for at være noget andet end de u-landsfrivillige, vi har, og heldigvis gør man det også i Afrika. Jeg har fra adskillige afrikanske ledere fået klar og tydelig tilkendegivelse af, at det ikke er fredskorps, de ønsker. Det, de ønsker, er den slags u-landsfrivillige, som vi har udsendt, som Norge har udsendt i betydelig større udstrækning, end vi har, som Amerika efterhånden er ved at få omdannet sit fredskorps til, og som andre lande i en vis udstrækning også har udsendt.

Det, man skal være helt opmærksom på — og jeg forstår, at det er det ærede medlem også enig i — er, at det ikke er nok at sende folk ud til et arbejde i u-landene, de være aldrig så begejstrede, de være aldrig så idealistiske, de være aldrig så villige til at tage fat, for man har hænder nok i u-landene, der kan tage fat, man har munde nok, der skal mættes. Det, u-landene behøver, er folk, der kan noget; det er folk, der er mere effektive end den, der intet eller næsten intet har lært. Derfor skal det være unge med uddannelse bag sig, der skal sendes ud. Det forstår jeg at vi også er enige om. Jeg er også af den opfattelse, at det store tal skal være unge med det, man kan kalde mellemuddannelser. Det må gerne være en sygeplejerske, snedkersvend eller en tilsvarende uddannelsesgrad. Det må også godt være en praktisk uddannet person, teknikumingeniør o. s. v. Der er brug for alle i disse mellemformer og især brug for dem.

Men jeg vil gerne understrege, at i udvælgelsen må man være meget påpasselig. Jeg skal ikke trætte tinget med at beskrive de udvælgelsesmetoder, der i øjeblikket anvendes inden for Dansk Ungdoms U-landshjælp, men jeg vil gerne sige som min bestemte opfattelse, at det ikke er tilstrækkeligt, at de unge møder med deres faglige kunnen i orden. De må dertil også være i besiddelse af sproglige kundskaber — det begrænser i et vist omfang rekrutteringsmulighederne — og de må endvidere være i besiddelse af en vis fysisk styrke og modstandskraft og også af en vis, jeg ved ikke, om man skal kalde det åndelig modstandskraft, for de kommer til at leve og arbejde